

Имаше и такъв весел случай. Четниците и казаха, че този път те ще ни хранят. Поръчаха и да измие едно камъче, да го сложи във вода да заври и после дадоха ориз и олио, малко лук и чушки и стана чорбица от камъче...

Един път в Банско навлезе много аскер с джепане и друго оръжие. Цялото село обградиха. Всички изтръгнаха от страх, защото в много къщи имаше комити. Четата на Яни Сандански беше слязла в селото. По улиците жива душа не се виждаше. Хората избягваха да надзърнат от портата. У нас също имаше комити. По едно време те взеха да се тревожат. После ми казаха, че трябва да ида да тета Петканчина, като ми поръчаха да не се заявам по улиците. Но дете си знае своето. Пред един дюкян се заплеснах по червените захарни петлета и се опомних, когато едно заптие ме бутна в гърба. Но друго му хвана ръката да не ме удри и аз веднага избягах и изтичах до Петканчини. На хората в тях казаха, че ме пращат нашите гости, и че са зашили нещо в джобчето на роклята ми. Те веднага взеха бележката, после друга написаха и пак зашиха в джоба. В това време един хубав човек с брада /Яни Сандански/ ме накара да седна до него, взе да ме разпитва и после започна да ме учи да пея песента:

Не раждай ме мамо
тънка та висока, бяла та червена,
че мене мамо,
турчин ще залюби, тебе ще погуби.

Бакьо Коце беше в четата на Яне Сандански до края, до освобождението на Македония от турско иго. Участва в двете войни, а след септемврийското въстание 1923 година подгониха го като комунист и той забягна за Америка от където не се завърна - там почина. Остави дъщеря Елена Коцева по мъж Събева, която в детските си години беше като сестра на Кольо Вапцаров.